

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **V. S.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 2. 10. 2017,
sp. zn. SZ_145686/2015/KUSK/2, č. j. 145686/2015/KUSK-DOP/KOR,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 9. 2015, č. j. 151-8217/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty

žalobcovy námitky a provedený záznam 12 bodů dosažených v bodovém hodnocení řidiče ke dni 19. 1. 2015 byl potvrzen.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost podkladů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Žalobce argumentoval závěry několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (jejichž opisy k žalobě připojil), z nichž dovodil, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí vydaných v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřípustné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
3. Žalobce dále namítal, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítal názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie o spáchání přestupku projednaném v blokovém, resp. v příkazním řízení. Takové oznámení totiž není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím; v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlí správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznámá, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. O to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
4. Žalobce dále namítal nedostatky pokutových bloků ze dne 25. 8. 2011, 23. 12. 2011, 7. 5. 2012, 10. 12. 2013, 9. 4. 2014 a 19. 1. 2015. Předdeslal, že z pokutového bloku musí být zřejmé, zda došlo k přestupku na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „dřívější přestupkový zákon“). Dále musí být jasné, k jakému přestupku mělo dojít, avšak z údaje „pásy“, „nepřipoután BP“, „nepřipoután bezp. pásem“ či „neužil bezpečnostní pásy“ není dle žalobce jasné, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno, zda se žalobce tohoto přestupku dopustil za jízdy jako řidič vozidla, a nikoli jako spolujezdec. Stejně tak nepostačí popis „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, neboť je třeba odlišit porušení § 4 písm. c), § 18 odst. 3, popř. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014–39, podle něhož je sice v blokovém řízení užívání strohých a zkratkovitých formulací přípustné, avšak i přesto je nezpůsobilý

takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ výše uvedených pokutových bloků.

5. Žalobce namítal též porušení principů dobré správy, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se lhůtami, které mu stanoví zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zpochybnil výchovný efekt rozhodnutí, které je dle něj vydáno po 5 letech od dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil ve vztahu k pokutovým blokům žádné konkrétní námitky, a to ani před správním orgánem I. stupně, ani v odvolání. Podal pouze blanketní odvolání, které doplnil o obvyklá tvrzení s tím, že napadal formality popisu skutků, bez uvedení konkrétního data spáchání přestupků. K tomu pouze tvrdil, že připadá v úvahu nikoli zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný než žalobce. Nepředložil o tom však žádný důkaz. Konkrétní žalobní námitky uvedené po koncentraci řízení nemohou vyvolat účinky zákonem presumované. Žalovaný dále zdůraznil, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů byl povinen zkoumat pouze otázku, zda byl záznam bodů proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda byl za jednotlivé přestupky zapsán správný počet bodů. Žalovaný naopak nebyl oprávněn posuzovat zákonnost a správnost těchto rozhodnutí, neboť ta se u pravomocných rozhodnutí presumuje, nejsou-li soudem zrušena jako nezákonná nebo prohlášena za nicotná. Žalovaný není oprávněn činit si o (ne)zákonnosti rozhodnutí (pokutových bloků) vlastní úsudek, a proto v napadeném rozhodnutí přezkoumal jen to, zda byl zápis bodů proveden na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem, a také se vypořádal s odvolacími námitkami. Tento postup je zcela v intencích řízení o námitkách, které nepředstavují další řádný opravný prostředek proti jednotlivým pokutovým blokům. K žalobcem vytýkaným formálním vadám pokutových bloků žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně pokutové bloky přezkoumal a shledal je způsobilými pro záznam bodů, a na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný vypořádal nekonkrétní odvolací námitky a dospěl k témuž závěru. Klíčové je zejména to, že pokutový blok žalobce podepsal. S ohledem na uvedené argumenty žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a současně požádal o přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony s tím, že náhradu nákladů řízení zákon vylučuje jen v § 60 odst. 2 s. ř. s. a že v jednání žalobce v průběhu správního řízení lze spatřovat obstrukční jednání s cílem oddálit povinnost odevzdání řidičského průkazu.

IV. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti:
8. Správní orgán I. stupně dne 4. 2. 2015 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 19. 1. 2015 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dne 9. 2. 2015 podal žalobce bližší nezdůvodněné námitky proti všem záznamům bodů v registru řidičů, zejména pak proti tomu, kterým bylo dosaženo 12 bodů. Poté co bylo žalobci oznámeno zahájení řízení v předmětné věci, kterým byl současně poučen o svých procesních právech, požádal žalobce o přerušování řízení, neboť podal podnět k provedení přezkumného řízení ve věci rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 19. 1. 2015, čemuž bylo vyhověno usnesením

správního orgánu I. stupně ze dne 23. 3. 2015, jímž bylo přerušeno řízení na dobu nezbytně nutnou k vyřízení přezkumných řízení, nejpozději však do 30. 6. 2015. Mezitím si správní orgán I. stupně vyžádal kopie pokutových bloků souvisejících s jednotlivými oznámeními. Následně správní orgán I. stupně v řízení pokračoval, přičemž žalobce požádal o další přerušování správního řízení, a to z důvodu, že ke dni žádosti o opětovné přerušování stále neobdržel odpověď na podnět k přezkumnému řízení, který byl podán Městské policii Neratovice. Této žádosti však správní orgán I. stupně již nevyhověl.

9. Součástí spisu jsou jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků o spáchání přestupku:
10. Podle oznámení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Vysočina, územního odboru Havlíčkův Brod, dopravního inspektorátu (dále jen „policejní orgán Havlíčkův Brod“), ze dne 26. 8. 2011 žalobce dne 25. 8. 2011 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o 20 km/h a více. Přílohou je též příslušný pokutový blok.
11. Podle oznámení policejního orgánu Havlíčkův Brod ze dne 27. 12. 2011 žalobce dne 23. 12. 2011 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h. Přílohou je též příslušný pokutový blok.
12. Podle oznámení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Kolín, dopravního inspektorátu, (dále jen „policejní orgán Kolín“) ze dne 7. 5. 2012 žalobce dne 7. 5. 2012 porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec o více než 10 km/h a méně než 30 km/h. Přílohou je též příslušný pokutový blok.
13. Podle oznámení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Praha – venkov – VÝCHOD, obvodního oddělení Úvaly, (dále jen „policejní orgán Úvaly“) ze dne 11. 12. 2013 žalobce dne 10. 12. 2013 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a lékařské potvrzení přitom neměl. Přílohou je též příslušný pokutový blok.
14. Podle oznámení policejního orgánu Úvaly ze dne 10. 4. 2014 žalobce dne 9. 4. 2014 porušil § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 téhož zákona, neboť při vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci nedal přednost vozidlům přijíždějícím po pozemní komunikaci a způsobil dopravní nehodu. Přílohou je též příslušný pokutový blok.
15. Podle oznámení Městské policie Neratovice ze dne 19. 1. 2015 žalobce dne 19. 1. 2015 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona, neboť překročil povolenou rychlost v obci 50 km/h, když mu bylo naměřeno 61 km/h po odečtu povolené tolerance. Přílohou je též příslušný pokutový blok.
16. Součástí spisového materiálu je i výpis z bodového hodnocení řidiče. Z něj vyplývá, že za přestupky ze dne 25. 8. 2011 a 10. 12. 2013 byly žalobci zaznamenány 2 x 3 body, tj. 6

bodů. Za přestupky ze dne 23. 12. 2011, 7. 5. 2012 a 19. 1. 2015 pak byly žalobci zaznamenány 3 x 2 body, tj. 6 bodů. Za přestupek spáchaný dne 9. 4. 2014 byly žalobci zaznamenány 4 body. Po odečtu 4 bodů, ke kterému došlo 8. 5. 2013, žalobce dosáhl posledním ze spáchaných přestupků, tj. dne 19. 1. 2015, celkem 12 bodů.

17. Prvostupňovým rozhodnutím byly námitky žalobce zamítnuty a současně byly potvrzeny záznamy provedené na základě spáchaných přestupků. Vzhledem k tomu, že žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i na odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvádí soud argumentaci žalovaného níže, a to v rozsahu, v jakém se argumentace týká nyní uplatněných žalobních bodů. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně zejména uvedl, že při rozhodování vycházel z oznámení o uložení pokut v blokovém řízení a z ověřených kopií pokutových bloků. Všech šest kopií pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně vyžádal, posléze posoudil z hlediska jejich obsahu a došel k závěru, že je jimi jednoznačně prokázáno, že v každém jednotlivém případě byla žalobci uložena pokuta, přičemž je zjevné, jaké přestupkové jednání bylo žalobci kladeno za vinu, jaká byla právní kvalifikace přestupku a kdy se ho měl tohoto dopustit. Správní orgán I. stupně rovněž ověřil, zda byl zápis bodů proveden v souladu se zákonem. Konstatoval též, že všechny přestupkové bloky byly žalobcem řádně podepsány. Uvedl také, že v řízení o námitkách nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci prohlásí za nezákonné a zruší je. Správní orgán I. stupně tedy provedl toliko kontrolu zápisu bodů, tj. zda za uvedené přestupky byl přidělen zákonem stanovený počet bodů a zda existují relevantní podklady pro takovýto zápis. Správní orgán I. stupně tedy dospěl k závěru, že záznamy byly provedeny v souladu s pravomocnými rozhodnutími oprávněných orgánů a údaje na pokutových blocích se shodují s údaji na oznámeních o uložení pokut v blokovém řízení.
18. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž argumentoval mj. tím, že se správní orgán I. stupně nezabýval celkovým skutkovým stavem věci a nezajistil veškeré způsobilé podklady pro vydání rozhodnutí ve věci záznamů v bodovém hodnocení řidiče: oznámení od Policie ČR nebo Městské policie nemůže být dostatečným důkazem o tom, že pro záznam bodů v registru řidičů existoval způsobilý podklad a dokazování tak mělo být prováděno rovněž prvotními doklady, tj. pokutovými bloky. V řízení se nepodařilo postavit najisto, že přestupky spáchal právě žalobce, neboť stále existuje nikoli zcela nemožná verze, že přestupky spáchal někdo jiný než právě on. Pokutové bloky pak musí být řádně vyplněny a musí v nich být jasně uvedeno místo spáchání přestupku, jiné rozhodné skutečnosti a popis přestupku odpovídající příloze zákona o silničním provozu. Popis „R“ či „nepřipoután BP“ neodpovídá této příloze. Správní orgány jsou navíc v souladu se zásadou právní jistoty povinny posuzovat stejné případy stejně. V tomto směru žalobce odkázal na obdobné zrušující rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje.
19. Dne 2. 10. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný zejména uvedl, že neshledal žádné procesní vady zakládající případnou nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně. Z jednotlivých oznámení o uložení pokuty je zřejmé, že skutečnosti rozhodné pro zápis odpovídajícího počtu bodů jsou zcela totožné s těmi, které jsou uvedeny v pokutových blocích. Z pokutových bloků je seznatelné, že pokuty

byly uloženy právě odvolateli, a to za přestupky, jejichž skutkové podstaty žalobce naplnil protiprávními jednáními podléhajícími bodovému hodnocení. Správní orgán I. stupně shledal podklady pro záznam bodů za vypovídající a zákonné, schopné nést důkazní hodnotu pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče. Předmětný počet 12 bodů byl žalobci zaznamenán v souladu s přílohou zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně si opatřil veškeré jemu dostupné a relevantní podklady pro vydání rozhodnutí. Závěrem žalovaný uvedl, že je nezbytné striktně rozlišovat mezi řízeními o jednotlivých přestupcích a řízením o námitkách proti provedeným záznamům. Předmětem řízení o námitkách není přezkum pravomocných správních aktů, kterými jsou správní orgány při své činnosti vázány.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalobce se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení krajským soudem

21. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Soud se nejprve zabýval námitkou brojící proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí by pro nedostatek důvodů, neboť pokud by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelným, pak bylo zjevně nadbytečné se zabývat dalšími žalobními body. Soud však konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, jaký skutkový stav vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí a jak jej zhodnotily.
23. Podle § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
24. Předně je třeba zdůraznit, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013–16, všechny zde uváděné rozsudky dostupné na www.nssoud.cz). Správní orgán I. stupně tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal pokutové bloky (tato jeho

povinnost ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010–76) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky nezbytné náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.

25. Náležitosti pokutového bloku byly v době spáchání předmětných přestupků stanoveny v § 85 dřívějšího přestupkového zákona. Podle odst. 4 tohoto ustanovení byla oprávněná osoba povinna na pokutovém bloku vyznačit komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3 téhož ustanovení, nemohl-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydal se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdil. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí bylo v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání byly vepsány do pokutového bloku vydaného ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 dřívějšího přestupkového zákona) přímo na místě. Judikatura potvrdila, že v blokovém řízení je přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014–39). Nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče, nemusí vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013–58 – v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku).
26. Klíčovou náležitostí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Tento výklad opět potvrdila judikatura, kdy například Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010–81, uvedl, že *„[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 [dřívějšího přestupkového zákona]. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“*
27. Dne 1. 7. 2017 sice nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, tento právní předpis se však na jednotlivá řízení o přestupcích pravomocně

skončená před nabytím jeho účinnosti nevztahoval (což se týká i přestupků žalobce) a navíc nic zásadního na výše popsaných principech, vyjma užívané terminologie, nezměnil.

28. S ohledem na výše uvedené nemůže žalobce úspěšně namítat, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky a že se odmítl zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků použitých pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče. Jak bylo konstatováno v rámci reprodukce správního spisu, již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal rozhodné pokutové bloky, přičemž k jejich náležitostem se i žalovaný v napadeném rozhodnutí obecně (vzhledem k chybějící konkrétní odvolací argumentaci v tomto směru) vyjádřil na straně 5 ve smyslu, že obsahují takové informace, na základě nichž lze provést objektivně určitý záznam bodů v evidenční kartě řidiče. V tomto směru žalovaný doplnil, že z pokutových bloků je nade vší pochybnost seznatelné, že blokové pokuty byly uloženy právě žalobci, a to za přestupky, jejichž skutkové podstaty naplnil protiprávními jednáními podléhajícími bodovému hodnocení. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil, a to způsobem co do míry obecnosti odpovídajícím zcela obecné odvolací námitce. Napadené rozhodnutí tudíž nelze v této souvislosti považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání odvolací námitky), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného (pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost) byl také souladný se závěry shora uvedené judikatury. Co do rozsahu přezkumu (nikoliv tedy co do věcného posouzení) nespátňuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který žalobce ilustroval přiložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
29. Soud se dále zaměřil na vypořádání námitky nezpůsobilosti jednotlivých pokutových bloků pro záznam bodů do evidenční karty řidiče. Jelikož žalobce namítal, že z předmětných pokutových bloků není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo, zaměřil se soud na přezkum žalobcem zmíněných pokutových bloků. V rozsahu tohoto přezkumu soud neshledal důvod odchytil se od výkladu Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014–39, v němž bylo uvedeno: *„Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. [dřívějšího přestupkového zákona]. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. v určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním*

provozu a [dřívějšího přestupkového zákona], který stanoví porušenou povinnost.“ V tomto rozsahu soud provedl přezkum náležitostí žalobcem zmiňovaných pokutových bloků:

30. Pokutový blok ze dne 25. 8. 2011 (připojený k oznámení policejního orgánu Havlíčkův Brod ze dne 26. 8. 2011) obsahuje osobní údaje žalobce (jméno, příjmení, rodné číslo a bydliště), popis přestupku je specifikován následovně: *§ 125c 1f 3 zák. č. 361/2000 Sb.“ a přestupkové jednání je specifikováno následovně: „§ 18/4 361/2000 Sb. R50/76(79) km/h 3J5 4140 I/34 Krátká Ves“*, blok dále obsahuje údaj o pokutě ve výši 1.500 Kč a podpis přestupce. Soud konstatuje, že z těchto údajů je jednoznačně srozumitelné, že žalobce se jako řidič automobilu registrační značky X dne 25. 8. 2011 v čase 18:45 h v obci Krátká Ves dopustil přestupku podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil povolenou rychlost o více než 20 km/h. Není pravdou, že by byl skutek popsán jen slovem „rychlost“. Právní kvalifikace ve formátu *„§ 125c 1f 3 zák. č. 361/2000 Sb.“* je srozumitelná, správná a nevyvolává ve svém kontextu žádné pochyby o tom, kdy, kde a jakého přestupku se žalobce dopustil. Označení místa spáchání přestupku konkrétní obcí a číslem silnice první třídy (I/34) vylučuje závěr, že by přestupek nebyl spáchán na pozemní komunikaci. Z výše uvedené formulace je navíc dostatečně seznatelné sankcionované jednání žalobce: S přihlédnutím k odkazu na § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, který stanoví skutkovou podstatu přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h, a údajům v ustálené zkratce o naměřené rychlosti 79 km/h v místě s maximální povolenou rychlostí 50 km/h, která po odečtení možné odchylky rychloměru odpovídá prokázané rychlosti 76 km/h, je jednoznačně definováno sankcionované jednání žalobce. S ohledem na identifikaci žalobce klíčovými osobními údaji včetně čísla řidičského průkazu a na jeho podpis pod pokutovým blokem lze prakticky vyloučit možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než on. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku označena razítkem s funkcí a jménem i příjmením, takže je jednoznačně identifikovatelná. Soud proto konstatuje, že předmětný pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
31. Pokutový blok ze dne 23. 12. 2011 (připojený k oznámení policejního orgánu Havlíčkův Brod ze dne 27. 12. 2011) obsahuje osobní údaje žalobce (jméno, příjmení, rodné číslo, datum narození a bydliště), popis přestupku je specifikován následovně: *„§ 125c 1f 4 zák. č. 361/2000 Sb.“*, a přestupkové jednání je specifikováno následovně: *„dne 23. 12. 2011 v 13:45 hod. ul. Okrouhlická v Havlíčkově Brodě jako řidič O. X § 13/4 z. č. 361/2000 R50/67 (64) km/h“*), blok dále obsahuje údaj o pokutě ve výši 500 Kč a podpis přestupce. Soud konstatuje, že z těchto údajů je jednoznačně srozumitelné, že žalobce dne 23. 12. 2011 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť jako řidič automobilu registrační značky X téhož dne v čase 13:15 h v obci Havlíčkův Brod překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Není pravdou, že by byl skutek popsán jen slovem „rychlost“. Právní kvalifikace ve formátu *„§ 125c 1f 4 zák. č. 361/2000 Sb.“* je srozumitelná, správná a nevyvolává ve svém kontextu žádné pochyby o tom, kdy, kde a jakého přestupku se žalobce dopustil. Označení místa spáchání přestupku konkrétní obcí a názvem ulice vylučuje závěr, že by přestupek nebyl spáchán na pozemní komunikaci. Z výše uvedené formulace je navíc dostatečně seznatelné sankcionované jednání žalobce: S přihlédnutím k odkazu na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, který stanoví skutkovou podstatu přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h, a údajům v ustálené zkratce o naměřené rychlosti 67 km/h v místě s maximální povolenou rychlostí 50 km/h, která po

odečtení možné odchylky rychloměru odpovídá prokázané rychlosti 64 km/h, je jednoznačně definováno sankcionované jednání žalobce. S ohledem na identifikaci žalobce klíčovými osobními údaji a na jeho podpis pod pokutovým blokem lze prakticky vyloučit možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než žalobce. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku označena razítkem s funkcí a jménem i příjmením, takže je jednoznačně identifikovatelná. Soud proto konstatuje, že předmětný pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

32. Pokutový blok ze dne 7. 5. 2012 (připojený k oznámení policejního orgánu Kolín ze dne 7. 5. 2012) obsahuje osobní údaje žalobce (jméno, příjmení, rodné číslo, datum narození, bydliště a číslem řidičského průkazu), popis přestupku je specifikován následovně: „§ 125c/1 f 4 zák. č. 361/2000 Sb.“, a přestupkové jednání je specifikováno následovně: „1/12 Plaňany 90/114/110 km/hod překročení dovolené rychlosti mimo obec řidič porušil § 18/3 z. č. 361/2000 Sb.“, blok dále obsahuje údaj o pokutě ve výši 500 Kč a podpis přestupce. Soud konstatuje, že z těchto údajů je jednoznačně srozumitelné, že žalobce dne 7. 5. 2012 porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako řidič automobilu registrační značky X dne 7. 5. 2012 v čase 11:00 h u obce Plaňany překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec o více než 10 km/h a méně než 30 km/h, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Není pravdou, že by byla pro popis skutku byla užita zkratka „R“. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/ 1 f 4 zák. č. 361/2000 Sb.“ je srozumitelná, správná a nevyvolává ve svém kontextu žádné pochyby o tom, kdy, kde a jakého přestupku se žalobce dopustil. Označení místa spáchání přestupku konkrétní obcí, u níž mělo k protiprávnímu jednání dojít, a číslem silnice první třídy vylučuje závěr, že by přestupek nebyl spáchán na pozemní komunikaci. Z výše uvedené formulace je navíc dostatečně seznatelné sankcionované jednání žalobce: s přihlédnutím k odkazu na § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, který stanoví skutkovou podstatu přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o méně než 30 km/h, a údajům v ustálené zkratce o naměřené rychlosti 114 km/h v místě s maximální povolenou rychlostí 90 km/h, která po odečtení možné odchylky rychloměru odpovídá prokázané rychlosti 110 km/h, je jednoznačně definováno sankcionované jednání žalobce. S ohledem na identifikaci žalobce klíčovými osobními údaji včetně čísla jeho řidičského průkazu a na jeho podpis pod pokutovým blokem lze prakticky vyloučit možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než on. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku označena razítkem s funkcí a jménem i příjmením, takže je jednoznačně identifikovatelná. Soud proto konstatuje, že předmětný pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
33. Pokutový blok ze dne 11. 12. 2013 (připojený k oznámení policejního orgánu Úvaly ze dne 10. 12. 2013) obsahuje osobní údaje žalobce (jméno, příjmení, rodné číslo, bydliště a číslo řidičského průkazu), popis přestupku je specifikován následovně: „§ 125c/1 k zák. č. 361/2000 Sb.“, a přestupkové jednání je specifikováno následovně: *ul. Smetanova § 6/1 a) z. č. 361/2000 Sb. – nepřipoután bezp. pásem, lékařské potvrzení nemá*; blok dále obsahuje údaj o pokutě ve výši 200 Kč a podpis přestupce. Soud konstatuje, že je z těchto údajů jednoznačně srozumitelné, že žalobce dne 10. 12. 2013 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť jako řidič automobilu registrační značky X dne 10. 10. 2012v čase 10:10 h v obci Úvaly nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a lékařské potvrzení přitom neměl, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) bodu 4 téhož zákona. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1 k zák. č. 361/2000 Sb.“ je srozumitelná, správná a nevyvolává ve svém kontextu žádné pochyby o tom, kdy, kde

a jakého přestupku se žalobce dopustil a že se jej dopustil jako řidič vozidla. Není pravdou, že by pro popis skutku byla užita zkratka „pásky“. Označení místa spáchání přestupku konkrétní obcí a názvem ulice, v níž mělo k protiprávnímu jednání dojít, vylučuje závěr, že by přestupek nebyl spáchán na pozemní komunikaci. S ohledem na identifikaci žalobce klíčovými osobními údaji včetně čísla jeho řidičského průkazu a na jeho podpis pod pokutovým blokem lze prakticky vyloučit možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než on. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku označena razítkem s funkcí a jménem i příjmením, takže je jednoznačně identifikovatelná. Soud proto konstatuje, že pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

34. Pokutový blok ze dne 9. 4. 2014 (připojený k oznámení policejního orgánu Úvaly ze dne 10. 4. 2014) obsahuje osobní údaje žalobce (jméno, příjmení, rodné číslo, bydliště a číslo řidičského průkazu), popis přestupku je specifikován následovně: „§ 125c/1 f bod 8 zák. č. 361/2000 Sb.“, a přestupkové jednání je specifikováno následovně: („§ 4 a, b, § 23/1 z. č. 361/2000 Sb. řidič nedal přednost při vyjíždění z místa ležícího mimo komunikaci - euroformulář“); blok dále obsahuje údaj o pokutě ve výši 2 500 Kč a podpis přestupce. Soud konstatuje, že z těchto údajů jednoznačně srozumitelné, že žalobce dne 9. 4. 2014 porušil § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako řidič dne 9. 4. 2014 v čase 16:20 h v obci Jirny v ulici Družstevní při vyjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci nedal přednost vozidlům příjezdějícím po pozemní komunikaci a způsobil dopravní nehodu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 téhož zákona. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1 f bod 8 zák. č. 361/2000 Sb.“ je srozumitelná, správná a nevyvolává ve svém kontextu žádné pochyby o tom, kdy, kde a jakého přestupku se žalobce dopustil a že se jej dopustil jako řidič vozidla. Není pravdou, že by byl pro popis skutku bylo užito toliko slovo „přednost“; naopak přestupkové jednání spočívající v nedání přednosti jinému účastníku silničního provozu bylo popsáno důsledněji. Označení místa spáchání přestupku konkrétní obcí a názvem ulice, v níž mělo k protiprávnímu jednání dojít, vylučuje závěr, že by přestupek nebyl spáchán na pozemní komunikaci. S ohledem na identifikaci žalobce klíčovými osobními údaji včetně čísla jeho řidičského průkazu a na jeho podpis pod pokutovým blokem lze prakticky vyloučit možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než žalobce. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku označena razítkem s funkcí a jménem i příjmením, takže je jednoznačně identifikovatelná. Soud proto konstatuje, že pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

Pokutový blok ze dne 19. 1. 2015 (připojený k oznámení Městské policie Neratovice ze dne 19. 1. 2015) obsahuje osobní údaje žalobce (jméno, příjmení, rodné čísl, bydliště, číslo řidičského průkazu a číslo cestovního pasu), popis přestupku je specifikován následovně: „§ 125c/1 f 4 zák. č. 361/2000 Sb.“ a přestupkové jednání je specifikováno následovně: „rychlost v obci 50/64/61 km/hod § 18/4 z. 361/2000 Sb.“; blok dále obsahuje údaj o pokutě ve výši 500 Kč a podpis přestupce. Soud konstatuje, že z těchto údajů jednoznačně srozumitelné, že žalobce dne 19. 1. 2015 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť jako řidič automobilu registrační značky X téhož dne v čase 14:25 h v obci Neratovice na místě identifikovaném jako „Kostelecká – U Vodárny 86“ překročil povolenou rychlost v obci 50 km/h, když mu bylo naměřeno 61 km/po odečtu povolené tolerance, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f bod 4 téhož zákona Není pravdou, že by pro popis skutku byla užita zkratka „R“. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1 f 4 zák. č. 361/2000 Sb.“ je srozumitelná, správná a nevyvolává ve svém kontextu žádné pochyby o tom, kdy, kde a jakého přestupku se žalobce dopustil.

Označení místa spáchání přestupku konkrétní obcí, u níž mělo k protiprávnímu jednání dojít, a konkrétní adresou na křižovatce ulic Kostelecká a U Vodárny vylučuje závěr, že by přestupek nebyl spáchán na pozemní komunikaci. Z výše uvedené formulace je navíc dostatečně seznatelné sankcionované jednání žalobce: s přihlédnutím k odkazu na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, který stanoví skutkovou podstatu přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o méně než 30 km/h, a údajům v ustálené zkratce o naměřené rychlosti 64 km/h v místě s maximální povolenou rychlostí 50 km/h, která po odečtení možné odchylky rychloměru odpovídá prokázané rychlosti 61 km/h, je jednoznačně definováno sankcionované jednání žalobce. S ohledem na identifikaci žalobce klíčovými osobními údaji včetně čísla jeho řidičského průkazu a čísla pasu a na jeho podpis pod pokutovým blokem lze prakticky vyloučit možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než on. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku označena razítkem s funkcí a jménem i příjmením, takže je jednoznačně identifikovatelná. Soud proto konstatuje, že předmětný pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

35. Soud tudíž shrnuje, že žalobní body vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné.
36. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, tak těmi žalovaný nebyl při svém rozhodování nikterak vázán. Praxe jednoho krajského úřadu může být pro jiný krajský úřad nanejvýš inspirativní, nikdy však výkladově závazná. S žalobcem lze souhlasit pouze potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost účastníků před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.
37. Zcela nad rámec výše uvedeného se nelze nepozastavit nad obsahem žalobcem předkládaných rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Soud po zběžném seznámení se s obsahem těchto rozhodnutí musí poznamenat, že pokutové bloky byly v uvedených rozhodnutích hodnoceny silně formalisticky. Dle soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá posuzovat pokutové bloky rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace (tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012–20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014–39). Toto však soud poznamenává pouze jako *obiter dictum*, neboť Krajskému soudu v Praze nepřísluší žalobcem předkládaná rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jakkoli přezkoumávat.
38. Předmětem další žalobní námitky byl nesouhlas se závěrem žalovaného, že podpisem pokutového bloku aproboval jeho správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení, neboť žalobce v tomto postupu spatřuje snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje. Podpis

pokutového bloku tedy rozhodně není pouhou formalitou, neboť teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81). Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. V případě absence podpisu nedojde k vydání rozhodnutí v blokovém řízení a přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobnost bloku.

39. Posledním žalobním bodem pak žalobce namítá porušení principů dobré správy v důsledku toho, že žalovaný nepostupoval v souladu se lhůtami, které mu pro rozhodování stanoví správní řád. Soud dává žalobci za pravdu, že žalovaný nedodržel lhůtu stanovenou v § 71 správního řádu, a porušil tak ustanovení § 90 odst. 6 správního řádu, aniž by bylo ze správního spisu zřejmé, proč k nedodržení lhůty došlo, avšak samo nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, protože nemá vliv na zákonnost jeho výroku. Právní řád v souvislosti s nečinností správních orgánů nabízí zvláštní prostředky ochrany, které mohl žalobce využít, pokud se cítil nadměrnou délkou odvolacího řízení dotčen. Ani tento žalobní bod proto soud nevyhodnotil jako důvodný.
40. Soud v závěru ještě dodává, že žalobcem podaná žaloba obsahovala v převážné většině velmi obecně vymezené žalobní body bez dostatečné míry individualizace a vztahu ke konkrétnímu případu. Soudu je známo, že zástupce žalobce používá v podstatě formulářové typy žalob se stále stejnými návrhy důkazů, a proto zdůrazňuje závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, podle nějž *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty.“* Nejen že žalobní body žalobce vymezil velmi obecně, ale často ani neměly podklad ve skutkovém stavu a ve správním spise a navíc obsahovaly odkazy na skutkové okolnosti ze zcela jiných případů, jež jsou naprosto irelevantní pro toto soudní řízení. Nebylo tak mnohdy důvodu se k nim blíže vyjadřovat, neboť se skutkové situace daného případu zjevně nedotýkají. Z tohoto důvodu také soud neprovedl dokazování k žalobě přiloženými rozhodnutími, neboť se týkala osob odlišných od žalobce a zcela jiných skutků.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

41. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
42. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Pokud jde o žádost procesně úspěšného

žalovaného o přiznání náhrady nákladů řízení, pak soud odkazuje na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, podle něhož žalované správní orgány mají právo pouze na náhradu vynaložených nákladů, které přesahují jejich běžnou úřední činnost, jinak se náhrada nákladů procesně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu zásadně nepřiznává. V nyní posuzované věci žalovaný předložil vyjádření k žalobě a zaslal správní spis, což rozhodně nelze považovat za úkony, jež by vybočovaly z běžné úřední činnosti (do níž spadá i obhajoba vlastního rozhodnutí před správním soudem) a s nimiž by byly spojeny mimořádné náklady. Proto soud rozhodl (výrok II), že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. března 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu